

PESEM ZA MARIJO

Po vseh dogodkih z Joštom, dedijem in vsem ostalim se je stanje v naši družini malo umirilo. Jošt je rasel in dobival prve zobke, dedijevo zdravje je bilo dobro in je bil že v polni akciji, babi je hodila po vsakdanjih opravkih, očka in mami pa sta imela veliko dela z nami. Za novo vznemirjenje v družini je poskrbel Jaka. Bili so zadnji dnevi počitnic in otroci smo imeli že vsega dovolj. Komaj smo čakali, da se začne šola.

Tistega dne smo nakupovali še zadnje stvari, ki smo jih potrebovali za novo šolsko leto. Odšli smo v Ljubljano. Najprej smo kupili superge in nekaj oblačil, potem smo šli še v knjigarno. Vsak je nabiral, kar je potreboval: svinčnike, zvezke, beležke, barvice in podobno. Mami pa je z Jakom in Joštom šla v del trgovine z otroškimi knjigami.

Jaka je sedel za majhno mizico in pregledoval knjigice, ki so ga zanimale. Vmes je Jošt postal lačen. Mami mu je začela pripravljati stekleničko, ko je opazila, da Jaka ne sedi več za mizo. Pogledala je okrog sebe, a Jaka ni bilo nikjer. Začela ga je klicati, vendar se ni oglasil. Poklicala nas je in začela se je iskalna akcija našega malega mulca. Spraševali smo trgovke, ali so ga videle, spraševali smo mimoidoče, ali so videli našega petletnika, pa ga ni nihče videl. Pretaknili smo vsak kotiček trgovine, pogledali še okrog po drugih trgovinah, a Jaka ni bilo nikjer. Mami je zelo skrbelo. Skrbelo je tudi trgovko, ki nam ga je pomagala iskati. Poklicali sta vodjo trgovine in skoraj že policijo, ko se je iz kota trgovine zaslišal čisto tih glasek:

»Marija je moja mamica, nič me ni strah. Marija me bo čuvala.«

Stekli smo tja in za policami zagledali Jaka. Trgovka nam je pomagala, da smo police umaknili in ga rešili. Ko je spet stal pred mami, ga je mami najprej objela, potem pa se je razjezila in ga strogo vprašala:

»Jaka, kaj si pa delal tam?«

Razložil nam je, da je splezal na tretjo polico, kjer je videl knjigo, ki ga je zanimala. Na polici mu je spodrsnilo in je padel za police. Rekel je, da nas je klical, vendar ga nismo slišali. Nato se je usedel na tla in začel peti pesmico o Mariji, ki se jo je naučil v vrtcu. Ko je pesmico zapel do konca, si je izmislil še svojo in jo ponavljal toliko časa, dokler ga nismo našli. In ko smo ga našli, je nehal peti.

»Samo, da se je vse dobro končalo,« je rekla trgovka.

Mami se je zaradi neprijetnosti opravičila. Tudi trgovka se je opravičila mami. Plačali smo stvari, ki smo jih kupili. Vodja trgovine nam je podaril knjigo, zaradi katere je Jaka padel za police. Rekel je:

»Podarjam vam jo, ker se je vse dobro izteklo.« Jaku pa je rekel:

»Naslednjič pa ne plezaj na police,« in ga prijazno počohal po glavi.

Ko smo se vrnili domov, smo o vsem, kar se je zgodilo, povedali ostalim domačim. Očka je bil nejevoljen, babi se je smejala, dedi je odkimaval z glavo. Jaka pa je vzkliknil:

»Sem se spomnil pesmico za Marijo!«

Potem je na ves glas zapel:

»Marija je moja mamica. Marija me bo čuvala. Zato nič me ni strah. Marija je moja prijateljica.«

Vsi smo mu zaploskali, očka pa mu je požugal, naj nikoli več ne pleza na police.

Naloga

Poskusi tudi sam napisati molitev, ki jo boš posvetil Mariji.